

— Sînt pur și simplu de pe altă planetă! Ei nu au făcut sex înainte de nuntă și nu sînt de părere că alții ar trebui să facă.

— Dar, iubito, vor afla că ești însărcinată, mai devreme sau mai tîrziu.

— Te rog, să fie mai tîrziu! O să mor de rușine cînd va trebui să le spun.

Sarah chicoti.

— Vrei să zici că va trebui să recunoști că ai făcut sex?

— Da! Ce coșmar!

— Dar de ce nu îi înfruntă Dirk? De ce nu le spune că ești însărcinată și că nu doriți să vă faceți nunta pe fugă?

Urmă o pauză.

— Dar eu nu vreau să fie așa. Vreau să am o nuntă adevărată cu tot tacîmul, și la fel vrea și Dirk.

— Lily, mulți preoți nu vor fi de acord să officieze slujba dacă ai mai fost măritată înainte.

— E în regulă, părinții lui Dirk au aranjat deja cu biserica.

— Poftim?!

Sarah era într-adevăr șocată de data asta.

— Cum așa?

— Nici bine nu le-am spus, că deja vorbeau la telefon cu preotul. E un vechi prieten de familie, îl știe pe Dirk de cînd era mic și nu are nimic împotriva faptului că eu sînt divorțată.

— Asta e bine, atunci. Și cînd are loc?

— Pe 18 august.

— Ei, destul de curînd.

Nu avea prea multe nunți programate pentru luna august, dar totuși...

— Asta înseamnă că mai avem la dispoziție – cît? Sfirșitul lui iunie, iulie... vreo două luni. E pe muchie de cuțit, scumpa mea.

— Știu, dar crede-mă pe cuvînt, sînt sigură că mama lui Dirk a bănuțit ceva, pentru că a pus mîna pe telefon cît ai mîncea un pește.

Sarah zîmbi. Combinațiile de metafore ale lui Lily erau întotdeauna caraghioase.

— Cred că vrei să spui „cît ai zice pește“.

Lily ridică din umeri. Nu era așa important.

— Și va trebui să le spui. Altfel o să apară în tabloide știrea despre o sarcină de trei luni finalizată cu un copil de cinci kilograme.

— O să le spunem, dar nu înainte de a fi prea tîrziu pentru ca ei să facă tărăboi pe tema asta. Cum ți-am zis, s-ar putea să fi mirosit ea ceva, dar nu suportă să accepte adevărul.

Recunoscătoare pentru faptul că nu fusese nevoită să găsească o biserică și să-l convingă pe preot să officieze slujba de căsătorie pentru o femeie divorțată chiar în mijlocul celei mai aglomerate perioade în care se organizează nunți, Sarah atacă un alt subiect delicat:

— Știu că nu vrei să te gîndești acum la asta, însă înainte să ajungem la tîrg și să ne lăsăm orbite de toate opțiunile, trebuie neapărat să ne gîndim la buget. Cît de mult îți poți permite să cheltuiești?

Pusese aceeași întrebare în două moduri, pentru a-și face sora să se gîndească la un răspuns.

— Ah, aici e buba.

Cînd tăcerea surorii sale se prelungise deja prea mult, Sarah sparse gheața.

— Vrei să spui că n-ai nici un ban? Și totuși vrei o nuntă tradițională, cu tot tacîmul?

— Nu te enerva! pledă sora ei. Știu că e o prostie, dar vreau să plutesc spre altar într-o rochie superbă!

Sarah se gîndi că, atunci cînd Lily se căsătorise prima oară, ea și alesul ei fugiseră în Gretna

Green. Mai târziu, Lily îi mărturisise că nu fusese deloc romantic, ci mai curînd sordid, iar căsnicia începuse să scîrîie aproape dinainte ca ceremonia să aibă loc. Sarah își păstrase părerea despre prima alegere a lui Lily și se bucura că procedase astfel. Lily a învățat pe pielea ei această lecție, așa că acum avea dreptul la o nuntă adevărată.

— Și nu e numai asta, continuă sora ei.

— Ce e, Lily?

Sarah se pricepea să fie fermă, dar senină – slujba sa îi dăduse ocazia să exerseze în această direcție, iar sora ei îi servise drept cobai.

— Părinții lui Dirk i-au dat, în urmă cu ceva vreme, o sumă consistentă de bani, pe care ei cred că încă o are și o poate folosi pentru nuntă.

— Ei bine, asta chiar n-ar fi deloc rezonabil! Probabil că a depus-o la bancă pentru un viitor apartament sau ceva de genul ăsta.

— Nu, nu a făcut asta. A folosit-o ca să lichideze o notă de plată uriașă căpătată pe vremea cînd era student. Acum e foarte precaut cu banii. Însă nu le-a spus părinților lui. Dar din moment ce le-a zis că a făcut economii ca să deschidă contul la bancă pentru viitorul apartament, ei cred că încă are banii ăia.

Lily oftă, iar Sarah simți o undă de compătimire.

— Cînd l-au întrebat ce a făcut cu banii, el nu avea un răspuns pregătit, așa că ei au presupus – iar el a fost prea laș ca să le spună că nu e așa – că încă îi are. Așa că, oftă Lily din nou, trebuie să organizăm o nuntă mare și elegantă cu te miri ce bani, cînd, de fapt, ar trebui să facem economii pentru lucrurile de care va avea nevoie copilul.

Dacă Sarah simțise compasiune mai devreme, acum sentimentul acesta chiar că luase proporții.

— Of, biata de tine. E groaznic să trebuiască să îți cheltuiești banii pe tortul de nuntă și confetti personalizate când, de fapt, îți dorești un pătuț și un cărucior de calitate.

— Confetti personalizate? Ce tot spui tu acolo?

— Glumeam doar. E uluitor de scump și destul de demodat, după părerea mea, să îți pui poza pe fiecare petală falsă de trandafir pe care ți-o vor arunca prietenii.

— E posibil așa ceva?

— Orice e posibil, atîta vreme cît ești dispus să plătești, însă nu e cazul tău. Invitații voștri își pot cumpăra singuri propriile confetti biodegradabile, spuse ea scurt, sperînd să încheie acest subiect.

— Da, zise Lily supusă. Dar cu rochia cum rămîne? Știu că ar trebui să facem economii, însă acum, dacă tot e să o facem, vreau ca totul să fie cît mai deosebit.

— Știu, Lily, și așa va fi. Dar, ascultă, suma de bani pe care majoritatea oamenilor o cheltuiesc pentru rochia de mireasă e cu puțin sub o mie de lire, în timp ce rochiile din albumul tău... ei bine, așa cum am spus, acelea sînt pe puțin cinci mii.

Se auzi un sughiț și Sarah ghici că Lily se hotăra dacă să plîngă sau nu.

— Dar sînt tot felul de alte modalități de a ieși din situația asta. Ai putea merge, de exemplu, la un târg cu reduceri la hainele de designer, asta dacă există vreunul în această perioadă a anului. Sau ai putea închiria una? Sau ai putea cumpăra una la mîna a doua?

— Nu! Nu vreau să merg spre altar într-o rochie care a mai fost purtată de altcineva. Mi-ar purta ghinion.

— Of, făcu Sarah. Să înțeleg că asta face ca următoarea mea sugestie nici să nu intre în discuție?

— La ce te referi?

— Că ai putea purta rochia mamei? O am eu într-o cutie. Ai putea să o ajustezi pe tine și să o modernizezi un pic.

— Rochia mamei...

Sarah nu își putea da seama din tonul lui Lily cum primise această sugestie.

— Atunci mai gîndește-te. Dar nu te îngrijora, Lily, îți pot organiza o nuntă foarte ieftină — adică economică —, atîta vreme cît ești dispusă la compromisuri.

— Sînt. Va trebui să fiu.

— Atunci totul se va rezolva. Și acum povestește-mi despre cum voi fi eu mătușă.

— O, copilul! E mititel, Sarah. Nu e mai mare decît un mormoloc.

Pentru un mormoloc, stîrnea o mare agitație în jur.